

Список використаних джерел

1. Дементьева А.Г. Система корпоративного управління в развитых странах и России «Менеджмент в России и за рубежом», 2008. – №3.
 2. Лукашов А.В. Сравнительные корпоративные финансы / Журнал «Управление корпоративными финансами», 2005. – №2 [Электрон. ресурс]. Режим доступа: http://www.cfin.ru/investor/ao/comparative_finance.shtml.
 3. Момот Т.В. та ін. Вартісно-орієнтований організаційно-економічний механізм корпоративного управління холдинговими компаніями: стратегія отримання комбінаторних переваг: Монографія // Т.В. Момот, М.В. Кадничанський, О.А. Лобанов, Н.В. Рудь. – Х.: Фактор, 2010. – 220 с.

4. Супрун, Н.А. Еволюція вітчизняної моделі корпоративного управління: Монографія / Н.А. Супрун. – К.: КНЕУ, 2009. – 270 с.
 5. Уманців Ю.М. Формування української моделі корпоративного управління / Ю.М. Уманців // Економіка. Фінанси. Право. – 2010. – №3. – С. 10–13.
 6. Becht M. and D. DeLong. Why has there been so little blockholding in America? In: The history of corporate governance: the rise and sometimes fall of the world's great mercantile families. NBER and University of Chicago Press, 2005.
 7. ukrstat.gov.ua

А.В. БОХАН,

к.е.н., доцент, Київський національний торговельно-економічний університет

Економічний суверенітет європейських країн на засадах інтеграційного партнерства

У статті досліджені актуальні питання сучасного розвитку інтеграційних процесів у контексті глобалізації та визначальних аспектів зміни характеру їх впливу на формування нової конфігурації економічного суверенітету європейських країн.

Ключові слова: економічний суверенітет, стратегія глобального управління, ресурси розвитку, міжнародне економічне співробітництво, інтеграційне партнерство, національні інтереси, європейський простір.

В статье исследованы актуальные вопросы современного развития интеграционных процессов в контексте глобализации и определяющих аспектов изменения характера их влияния на формирование новой конфигурации экономического суверенитета европейских стран.

Ключевые слова: экономический суверенитет, стратегия глобального управления, ресурсы развития, международное экономическое сотрудничество, интеграционное партнерство, национальные интересы, европейское пространство.

The article considered current questions of modern development of integration processes are in the context of globalization and determining aspects of change of character of their influence on forming of new configuration of economic sovereignty of the European countries.

Keywords: economic sovereignty, strategy of global management, resources of development, international economic cooperation, integration partnership, national interests, European space.

Постановка проблеми. Сучасні процеси глобалізації та інтернаціоналізації економічних відносин спрямовані на розши-

рення простору конкурентної взаємодії між країнами, виявляючи нові форми їх синхронізації у стратегічних векторах розвитку. В контексті цих тенденцій світова спільнота прагне створити ефективні механізми безпеки суспільного відтворення з універсальним характером ресурсного забезпечення.

Свідченням цього є внутрішньоцивілізаційний процес цілеспрямованого й керованого характеру щодо утворення світогосподарської системи з прогресивними формами суспільної самоорганізації. З цього огляду посилюються не лише тенденції національної самоідентифікації та внутрішньої конвергенції, а й проявляються інтереси великих груп держав до об'єднання задля концентрації ресурсів у вигляді різних інтеграційних утворень (зон преференційної торгівлі; асоціацій вільної торгівлі; спільного ринку; митного, економічного чи політичного союзу; євро регіонів, світових регіонів тощо).

Унаслідок цього виникають нові можливості зміни лідерства в міжнародній ієрархії політичних і торговельно-економічних відносин, що впливають на умови функціонування національних економік. Змінюється розуміння держави як nation state – традиційного інституту розвитку суспільства, що тривалий час був єдиним виявленням його інтересів та невід'ємним гарантом історичного поступу, забезпечення державної цілісності та суверенітету, національної безпеки, права і статусу територіального верховенства. Багато з того, що донедавна вважалося непорушними засадами розвитку держави, насамперед інститут суверенітету, набуває більш універсального, консолідуючого та інтегруючого значення.

Очевидним є те, що абсолютного економічного суверенітету, в найбільш широкому розумінні цього поняття, нині не має жодна держава світу. Адже інтегруючись в глобальну економічну систему за цілою множиною складових ресурсів розвитку, що

сумарно представляють єдиний інтерес всіх учасників об'єднання, кожна з держав розуміє, що є сенс поступитися окремим власним показником заради більшого загального здобутку всього складу країн. Отримана частка суспільного продукту даної держави значно перевищить відносну втрату за поступкою згідно синергетичного ефекту взаємодії та партнерства.

Загальноновизнаним є асиметричність глобалізованого розвитку та велика взаємозалежність між країнами. Це призводить до поширення негативних наслідків на інші країни і на світовому економіку загалом. Новітня економічна історія характеризується перманентними кризами, глибина яких залежить від того, де вони виникають (країна, регіон) та які геостратегічні наслідки вони мають. Саме тому актуалізується значення інтеграційних процесів. Вони мають забезпечити синхронізацію діяльності міжнародних інституцій та виконання ними наднаціональних об'єднуючих функцій координації й узгодження інтеграційної взаємодії. За цього всі держави – учасниці даного процесу мають досягати відповідних конкурентних переваг і синергетичних ефектів від «інтегруючої сили» партнерства в рамках того чи іншого простору. В іншому разі будь-яка інтеграція не може бути ефективною та тривалою.

Аналіз досліджень та публікацій з проблеми. Значна увага досліджуваній проблематиці приділена у наукових роботах відомих зарубіжних дослідників (У. Бек, А. Волфес, А. Картер, Ч. Мур) і вітчизняних вчених (О. Білорус [1], Є. Білоусов [2], І. Войтенко [3], О. Вонсович [4], А. Гальчинський [5], Д. Лук'яненко [10], В. Чалий [12], Г. Яворська [13] та інші), які визначають глобальну інтеграцію в різноаспектних проявах, протиріччях і перспективах безпеки розвитку, а також констатують нові виміри майбутнього світового устрою та місце в ньому держави, яка змушена посилювати свою конкурентоспроможність за рахунок системно взаємодії з іншими країнами задля формування колективної економічної безпеки та зміцнення національного економічного суверенітету.

Важливість даної проблематики обумовлена необхідністю визначення напрямів економічного розвитку України з урахуванням глобальних інтеграційних процесів, що впливають на рівень системи безпеки та захисту національних інтересів, економічного суверенітету, цілісності території та ресурсного потенціалу. Вони також обумовлюють спрямованість міжнародного та європейського економічного співробітництва країни, зовнішньоторговельного партнерства з метою формування спільних механізмів протидії сучасним викликам і загрозам глобалізації. Участь України в інтеграційних процесах має забезпечити досягнення зростання показників розвитку та внесок у формування простору європейського економічного суверенітету.

Мета статті полягає в характеристиці основних умов і протиріч глобальної інтеграції та визначені характеру її впливу на формування нової конфігурації економічного суверенітету європейських країн з урахуванням чинників посилення конкурентоспроможності та зміцнення потенціалу їх розвитку.

Виклад основного матеріалу. Глобальний характер трансформації суспільних відносин призводить до виникнення різних моделей інтеграційних тенденцій у розвитку світового господарства. Домінуючими силами інтеграційних процесів виступають формальні інституції (держави) або неформальні структури (корпорації, бізнес-структури, неформальні торговельні мережі, недержавні гравці та ін.). Чітко окреслюються два потоки інтеграційної взаємодії, які в різних регіонах світу мають відносну силу прояву моделей формальної та неформальної інтеграції. До них слід віднести:

- модель спільного центру (основною інтегруючою силою є наддержавний орган або центральний уряд, який не пов'язаний із жодною конкретною територією);
- модель міжурядових договорів (бар'єри усуваються окремими територіальними органами влади на основні домовленостей та консенсусу);
- модель домінуючого учасника (функцію ліквідації бар'єрів бере на себе один територіальний орган влади, який володіє правом примусу стосовно решти гравців);
- модель корпоративної взаємодії (провідним «інтегратором» виступають великі корпорації, які є власниками виробничих мереж всього регіону);
- модель неформальної торгівлі (основна роль неформальних мереж, які об'єднують підприємців і торговців);
- модель недержавного права (діють спільні правила інтеграції, які генеруються позарегіональними гравцями для організації економічної взаємодії між окремими територіями) [7].

З огляду еволюційності міжнародних економічних відносин простежується значний спектр практичного поєднання моделей формальної та неформальної інтеграції у вигляді диверсифікації напрямів їх реалізації як в контексті співробітництва, інтеграції та взаємодопомоги, так і в протистоянні, експансії, змінах геополітичних центрів і сили впливу. Характер таких процесів об'єктивно містить у собі невизначеність, ризики та загрози, що спричиняє виникнення політичної багатополарності в реагуванні на циклічність, нестабільність і турбулентність світового господарства. Треба враховувати, що створення інтеграційних об'єднань зумовлюється:

- подібністю рівнів економічного розвитку країн і ступенем ринкової зрілості економічних систем тих країн, що інтегруються;
- географічною близькістю країн, спільністю їх кордонів та наявністю історичних і тривалих торговельно-економічних зв'язків;
- економічними вигодами кожної з країн-учасниць за рахунок «ефекту масштабів» (масового виробництва) та синергетичних чинників взаємодії.

За умов виникнення об'єктивних інтеграційних передумов посилюється природна необхідність добровільного утворення «вищої влади» (від франц. *souverainete*) щодо узгодження сукупності прав та інтересів різних країн світу. З огляду геополітики відбувається різне трактування понять «національний суверенітет», «державний суверенітет», «економічний суверенітет держави» тощо.

Національний суверенітет – сукупність прав нації, що дають їй змогу бути мотивованими до утвердження важливості їх існування, збереження національної самобутності та забезпечення умов розвитку. Він може бути реалізований як в межах національної держави, так і в формах національно-культурної автономії, федерації, конфедерації [11].

Тлумачення «державного суверенітету» зазвичай представлено такими параметрами, як: носій суверенітету, абсолютність суверенітету, а також внутрішній та зовнішній виміру суверенітету. Можна погодитися з тим, що державний суверенітет є власністю держави, який не може бути відчужений, обмежений чи переданий. Держава може передати лише частину своїх прав (на визначений термін, на конкретних умовах передачі та їх повернення за відповідних обставин) у певній сфері відносин. Суверенітет залежить від права й можливостей держави покласти на себе та відмовлятися від певних завдань і функцій на користь тих чи інших суб'єктів у країні та за її межами. Добровільність і незалежність у міжнародних відносинах є істотною гарантією державного суверенітету та трансформації у світові виміри «суверенітету взаємозалежності» сучасних держав у «суверенітет взаємодії» задля розв'язання глобальних проблем [9].

На нашу думку, державний суверенітет має розглядатися як основний принцип міжнародних правовідносин і визначається повнотою влади, незалежності від інших держав чи міжнародних об'єднань, власною юрисдикцією вирішення своїх внутрішніх і зовнішніх справ без стороннього втручання щодо питань самодостатності розвитку, обороноздатності, безпеки, територіальної цілісності та недоторканості кордонів.

Економічний суверенітет держави – суверенне право держави на використання наявного ресурсного потенціалу в економічній сфері в межах їх територій та права на участь у міжнародному економічному співробітництві, незалежній і повноправній участі в міжнародних і транснаціональних проектах.

Окрім того, економічне співробітництво держави повинно бути націлене на упорядкування співвідношення «глобального» (інтеграція міждержавних зв'язків, відносин) та «національного» (захист національних інтересів з метою прогресивного розвитку держави). Адже глобалізація з погляду впливу на суверенітет держави має позитивні та негативні аспекти прояву. Негативним аспектом є: 1) породження конфліктів політичних і економічних інтересів; 2) «обслуговування» державними інституціями інтересів міжнародних корпорацій, що призводить до ослаблення позицій національного товаровиробника та усунення його з зовнішніх ринків; 3) послаблення суверенітету держави шляхом обмеження можливостей щодо вибору видів діяльності на зовнішніх ринках; 4) підвищення вимог нормативних документів міждержавних утворень щодо національного законодавства певної держави. До позитивних моментів слід віднести: 1) поліпшення економічної ситуації в державах, що беруть участь в інтеграційних процесах за рахунок іноземних інвестицій; 2) наявність спільних бюджетів та єдиної грошової валюти; 3) пошук

балансу внутрішніх і зовнішніх інтересів з превалюванням пріоритету внутрішніх національних інтересів [2].

Посилення цивілізаційного протистояння в процесі формування потенціалу розвитку країн виявляє нові центри впливу і підходи до активізації міжнародної конкуренції та інтеграційного партнерства. Відбувається розширення сфер транснаціональної взаємодії та співпраці між країнами, у тому числі європейськими. Їхні зусилля в більшій мірі спрямовуються на розв'язання протиріч викликів і загроз глобалізації, що зумовлюють: розмежування країн на «цивілізаційний центр» та «периферійну зону», посилення економічних і екологічних диспропорцій розвитку країн, зміну геополітичних інтересів. Утворюється новий простір конкуренції в різних сферах глобальної інтеграції (політичній, фінансовій, економічній, екологічній, інформаційній, комунікаційній, технологічній, науковій, військовій та ін.) та вживаються заходи щодо зацікавленості країн у високій ефективності та тривалості інтеграційних процесів.

У зв'язку з цим особливої уваги в політичних і ділових колах набуває актуалізація можливих механізмів реалізації стратегії глобального управління. На думку експертів, сучасний вимір глобального управління характеризується географічним дисбалансом, що негативно впливає на стан і розвиток інтеграційних процесів [6]. Виникає нагальна необхідність пошуку, засобів і важелів послаблення чи усунення такого дисбалансу.

Домінуючі позиції в ініціюванні даного процесу посідають країни-лідери економічного розвитку і політичного впливу. Участь нових індустріальних країн у цьому процесі забезпечується нерегулярно, а більшість малих і економічно бідних країн в глобальному регулюванні, зазвичай, постають лише об'єктами. Тому нині домінуюча стратегія глобального управління сприймається суспільством досить суперечливо: з одного боку, як потенційна загроза для національної безпеки країн, з іншого – як можливість (необхідність) мобільної інтеграції в світові процеси з відповідними проявами інтервенції та експансії, спрямованих на здобуття конкурентних переваг серед суб'єктів такого управління.

Одним із варіантів глобального управління може бути створення «ядра» найбільш потужних союзних держав, яке буде спроможне транслювати свої норми і принципи поведінки на весь світ (це може відбуватися або під гаслом «проекції стабільності», або «проекції сили»). За такого сценарію глобальне управління буде більш гомогенним і ефективним, але навряд чи стабільним в довгостроковій перспективі. Адже кристалізація уніполярності закладає основи для потенційного конфлікту між «полюсом» і периферією світового господарства. Існує велика загроза, що це протиріччя може спричинити вагітність і системну складність параметрів міжнародної економічної безпеки, з чим ніяк не погодяться країни.

Протилежним сценарієм реалізації стратегії глобального управління може бути спрямованість країн до наднаціональності. Підтвердженням цьому є поширення концепції «розчищення суверенітету», яка підтверджується практикою функ-

ціонування Європейського Союзу. В даному разі характерною рисою є свідомо відмова країн-членів від частини національного суверенітету на користь наднаціонального регулювання з метою здійснення послідовної та поступової інтеграції. В Західній Європі впродовж останніх десятиліть була реалізована така модель інтеграції: асоціація вільної торгівлі → митний союз → спільний ринок товарів, капіталу та робочої сили → економічний та монетарний союз → політичний союз. Очевидним є те, що ЄС – успішний приклад співпраці компаній та наднаціональний структур у формуванні інтеграційної політики.

Такі інституції, як Європейська Комісія, Європейський парламент, Європейська Рада, Суд Європейського Союзу виступають основними провідниками наднаціональності та є органами реалізації інтеграційних рішень в європейському просторі. Вони суттєво впливають на функціонування нової моделі існування людського співтовариства та формування інноваційних механізмів просування національних інтересів на глобальному і регіональному рівнях.

Водночас питання наднаціональної влади міжнародних організацій є суперечливим. Це в найбільшій мірі пов'язано з побуванням держав втратити свою суверенну ідентифікацію внаслідок передачі своїх повноважень цим органам [3]. Але у межах ЄС як інтеграційного утворення новітнього типу йдеться не про відмову від державного суверенітету, а про «об'єднання суверенітетів». Країни – члени ЄС юридично залишаються суверенними державами, які добровільно об'єднали свої суверенітети з метою більш ефективної реалізації власних національних інтересів, збільшення економічної потужності у світі, якого жодна з країн-членів не могла б досягти наодинці. ЄС має гнучку систему прийняття рішень, яка поєднує суверенітети держав-членів та дозволяє їм контролювати процеси обмеження їх прерогатив. Так, голосування кваліфікованою більшістю у зв'язку із створенням в ЄС єдиного ринку товарів та послуг продемонструвало, що подолання торговельних бар'єрів становить для членів ЄС більшу цінність, ніж суверенне право накласти вето. Проте прийняття рішень у найбільш ідеологічних сферах зовнішньої та безпекової політики передбачає право вето для урядів країн – членів ЄС [13].

Розуміння ролі наднаціональних інституцій ЄС необхідно розглядати в контексті існуючих наукових теорій інтеграції, кожна з яких має власну проблематику і пропонує власні засоби їх розв'язання з урахуванням сучасних тенденцій поглиблення кризи єврозони та намагань урядів країн – членів ЄС убезпечити власні національні економіки. На даний момент ЄС, незважаючи на поточні проблеми, залишається найуспішнішим інтеграційним проектом і найбільшим економічним гравцем у світі з 500 млн. споживачів [12]. Тому для економіки України, її національних інтересів є реалізація прагнень більшої частини населення інтегруватися в ЄС.

Загалом наднаціональні інституції сприяють досягненню позитивних результатів під час переговорів в ЄС і можуть краще відстоювати інтереси національних держав у міжнародних економічних відносинах та утворенні нових механізмів

інституційного й правового забезпечення інтеграційних процесів. На цьому рівні приймаються ряд політичних документів, які надалі можуть бути імплементовані державами у національну правову сферу. Таким чином, глобальні норми поступово реалізуються через сукупність національних інститутів, впливаючи на: спроможність країн у волевиявленні та утвердженні міжнародних інтеграційних інтересів, рівень сприйняття і можливості ратифікації спільних ініціатив щодо складових економічного суверенітету держав.

Унаслідок цього країни – учасниці інтеграційного процесу змінюють функціональні ознаки власного економічного суверенітету, посилюючи його стратегічними перевагами або трансформуючи задля потенціалу зміцнення (наприклад, як США, Китай, Індія, Росія). Тому напрями, масштаби і темпи глобальної інтеграції не є однаковими для країн Заходу та Сходу, Півночі та Півдня, оскільки формування рівня суспільної формації держав світу визначається параметрами:

- високого рівня взаємозалежності країн в системі міжнародних відносин, що призводить до зменшення абсолютної ваги і зміни ролі державного суверенітету;
- структури економічного суверенітету держави, його посилення чи послаблення через механізм делегування суверенних прав у процесі інтеграційної співпраці з міжнародними організаціями;
- «ціни відкритості» економік; адаптерів до проявів різних форм експансії; усунення дискримінації та бар'єрів у процесі лібералізації руху товарів і послуг, капіталу, робочої сили;
- рівності та паритетності відносин країн у забезпеченні пріоритету загальнолюдських цінностей у розвитку етносів, народів і націй;
- контролю над національним багатством і раціональністю використання ресурсів розвитку (природних, енергетичних, людських, інформаційних);
- науково-технічного та інноваційного потенціалу країни в забезпеченні високих показників конкурентоспроможності на світових ринках;
- масштабності реалізації стратегій технологічного прориву, орієнтованих на модернізацію господарських комплексів, перехід на вищі щаблі технологічного укладу;
- системи міжнародної безпеки, участі в коаліціях та військових союзах з метою підтримання національних інтересів та колективної безпеки.

Саме тому національні політичні та економічні інтереси України мають бути більш інтеграційно спрямованими у своєму розвитку щодо європейської економічної кооперації, впровадженні нових форм ринкових новацій. Євроінтеграційні процеси для України мають ознаки перспективи підтримки її державного суверенітету в реалізації національних інтересів спільно з іншими державами, які поділяють ті ж самі цілі. У разі набуття повноправного членства в ЄС Україна отримає гарантії безпеки, передбачені для країн-членів. Але недостатня виваженість зовнішньополітичного курсу України є чинником, що негативно впливає на міжнародну позицію держави, внас-

лідок чого вона втрачає синергетичні можливості зміцнення економічного суверенітету.

Висновки

Глобальне середовище спричиняє посилення рівня трансформаційності та відкритості економік країн світу з метою розвитку конструктивного і взаємовигідного зовнішньоторговельного партнерства відповідно до геополітичного значення у просторі інтеграційного розвитку. Економічний суверенітет України доцільно розвивати в контексті сучасних глобалізаційних трендів, специфіки тенденцій і пріоритетних стратегій державотворення у сферах внутрішньої та зовнішньої, європейської та глобальної інтеграції.

Список використаних джерел

1. Білорус О.Г. Глобальна інтеграція і тенденції кризової еволюції світу / О.Г. Білорус // Економічний часопис—XXI. – 2010. – №7–8. – С. 3–9.
2. Білоусов Є.М. Актуальні проблеми забезпечення суверенітету держави в умовах глобалізації. Інтернет–ресурс. Режим доступу <http://www.hozpravо.com.ua/conferences/archiv/uchastnik.php>.
3. Войтенко І.Р. Наднаціональні інституції Європейського Союзу / І.Р.Войтенко // Стратегічні пріоритети. – 2009. – №4 (13). – С. 231–235.
4. Вонсович О.С. Передумови та тенденції розвитку європейських інтеграційних процесів у сфері безпеки / О.С. Вонсович // Стратегічні пріоритети. – 2009. – №1(10). – С. 228–235.

5. Гальчинський А.С. Глобальні трансформації: концептуальні альтернативи. Методологічні аспекти / А.С. Гальчинський – К.: Либідь, 2006. – 312 с.

6. Глобальное управление: Монография / О.Н. Барабанов, В.А. Голицин, В.В. Терещенко. МГИМО МИД России. – М.: МГИМО–Университет, 2006. – С. 23–26.

7. Еволюція моделей міжнародної економічної інтеграції. Інтернет–ресурс. Режим доступу http://archive.nbuv.gov.ua/portal/soc_gum/zteb/2010_2.pdf.

8. Європейська інтеграція України: поточна ситуація, завдання та пріоритети державної політики: матер. засід. «круглого столу» / За заг. ред. О.В. Снігір. – К.: НІСЛ, 2010. – 64 с.

9. Куян І. Чи послаблює глобалізація суверенітет національних держав / І. Куян // Віче. – 2009. – №12. – Інтернет–ресурс. Режим доступу <http://www.viche.info/journal/1510>.

10. Лук'яненко Д.Г. Глобальна економічна інтеграція: Монографія. / Д.Г. Лук'яненко – К.: ТОВ «Національний підручник», 2008. – С. 181–184.

11. Словник геополітичних термінів і та понять / Упоряд. і ред. В.С. Крисаченко; за заг. ред. О.С. Власюка, П.П. Кононенко. – К.: ПЦ «Фоліант», 2008. – С. 166–167.

12. Чалий В. Євроінтеграція: чому Україні важливо зробити геополітичний вибір цього року. Інтернет–ресурс. Режим доступу <http://www.razumkov.org.ua/ukr/article.php>.

13. Яворська Г. Проблема обмеження державного суверенітету в умовах інтеграції України до ЄС». Інтернет–ресурс. Режим доступу <http://www.niss.gov.ua>

УДК 336.717 (477)

І.М. ПАТЮТА,
к.е.н., доцент, Економіко–технологічний університет

Державне регулювання стратегій партнерства МБРР та МФК з Україною на період 2012–2016 фінансових років та їхній вплив на економіку України

У статті досліджуються основні елементи стратегічного партнерства МБРР та МФК з Україною. Охарактеризовано сучасне становище національної економіки та вихідні дані для участі у стратегіях партнерства на період 2012–2016 фінансових років. Проаналізовано економічний ефект від участі національної економіки в стратегічному партнерстві.

Ключові слова: стратегічне партнерство, Міжнародний банк реконструкції та розвитку, Міжнародна фінансова корпорація, національна економіка.

В статье исследуются основные элементы стратегического партнерства МБРР и МФК с Украиной. Охарактеризовано современное положение национальной экономики и выходные данные для участия в стратегиях

партнерства на период 2012–2016 финансовых годов. Проанализирован экономический эффект от участия национальной экономики в стратегическом партнерстве.

Ключевые слова: стратегическое партнерство, Международный банк реконструкции и развития, Международная финансовая корпорация, национальная экономика.

The article deals with the basic elements of a strategic partnership World Bank and IFC with the Ukraine. Characterized current situation of the national economy and output to attend Partnership Strategy for the period 2012–2016 fiscal years. Analyzed economic effect for the national economy in a strategic partnership.